

NÚRIA GRAU

Soc la Núria Grau, tinc 48 anys. Vaig néixer a Barcelona, però soc filla de Montcada i Reixac. El meu primer record de Barcelona és el del Nadal, quan amb la mare i la tieta baixàvem a Barcelona amb el tren a visitar la fira de Santa de Llúcia. Tota una aventura!.. que per cert no ha canviat gaire. Són el mateixos trens i van igual de lents!!.

Vaig estudiar fins al batxillerat a Montcada, no va ser fins al COU que vaig aterrar definitivament a Barcelona. L' enamorament amb la ciutat de Barcelona es va produir estudiant a l'Escola Eina, en aquella torre modernista atrotinada i inspiradora on em vaig graduar en Arquitectura d' Interiors. Vaig viure la Barcelona de finals del 80 i vaig participar en la seva transformació com a ciutat olímpica. Hi havia una energia creadora espectacular. Vaig descobrir una manera de viure la cultura i la ciutat que desconeixia, que em va seduir i em va atrapar .

Ferma defensora de la formació continua, em vaig Llicenciar en Humanitats a La UOC . Ara estic fent un màster d'Urbanisme i Ciutat, a la mateixa universitat. He treballat en estudis d'arquitectura d'interiors però la meua carrera professional l'he desenvolupada majoritàriament pel meu compte, amb empresa pròpia i sempre combinant l'art i l'arquitectura.

Casada des de fa 18 anys amb un artista plàstic vaig anar a viure a l'Empordà, on vam ser-hi 4 anys. Però la llunyania de la ciutat se'm va fer insuportable. Soc urbana i vam decidir tornar a Barcelona.

Hem viscut a diferents barris de la ciutat, he estat observadora en primera persona de les dinàmiques urbanes de Ciutat Vella, de Sant Gervasi, de l'Eixample i ara de la Vila de Gràcia.

He tornat al barri de la meua àvia, em sento a casa. Tinc un veïnat amable, actiu, de totes les edats. Sortir a passejar la meua gossa és un no parar de trobar coneguts. L'Arnau, el David, la Sònia, la Dolors, el Francesc, la Ramona, el Xavi, sempre tenim alguna cosa per comentar.

Ara tenim feina al carrer Encarnació. S'ha donat llicència per enderrocar uns xalets centenaris que haurien d'estar en el catàleg d'edificis del nostre patrimoni arquitectònic. Del seu jardí ja n'han tallat uns arbres de més de cent anys, la palmera i el pi... Pel que fa a l'alzina, la més longeva de Barcelona, s'ha salvat de moment, gràcies a la contundent mobilització veïnal. Un pulmó de la ciutat destrossat per fer-hi pisos. La ciutat que m'imagino, és la ciutat amable, la dels carrers per passejar, més sostenible. La que recupera l'espai públic per activitats socials, la del veïnatge, amb menys trànsit rodat i, sobretot, la de la cultura, també la popular, de la que en són exemple els ateneus que hi ha a tots els barris de la ciutat, les associacions de veïns, de castellers, etc. Hem desatès la cultura i penso que aquesta és una aposta bàsica.

Cal fer una aposta ferma per la cultura: Per les arts visuals, per les arts escèniques, la música, la literatura, el cinema, l'arquitectura. Tenim excel·lents creadors en tots els àmbits, gaudim-ne, potenciem-los millorant els equipaments i ajudant a projectar-los al mercat global. Impulsem el laboratori de cultura que sempre ha estat Barcelona.

Fem que la cultura, que neix de l'ensenyament, sigui la cara visible de la que ha d'esdevenir la capital de la República Catalana.